

CAO News 4

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

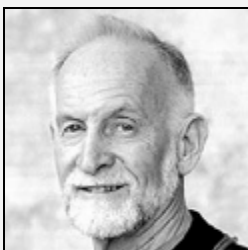
VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 6, číslo 4

Duben 2004

TAJEMSTVÍ SÓLOVÉHO LEZENÍ

ROYAL
ROBBINS

„Tajemství sólového lezení tkví v tom, že všechno záleží jen tobě samému. Nemusíš se s nikým dělit. To je niterné vyjádření lezoucího egoisty. Neústupný, nenasytný duch někde uvnitř chce stále víc, nikdy nebude mít dost a stále se žene za svojí potravou ...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Povídání s Hudym
- ✓ Horko v El Chorrú
- ✓ Lužické sedmistovky
- ✓ Procházka Českým rájem
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Čeká nás
- ✓ a mnohé další...

Povídání s Jindrou Hudečkem..

Jindřich HUDÝ Hudeček v cestě Kante Philosophy Xc Foto © 2003 Heinz ZAK

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Březnová schůzka proběhla ve středu 3.3.2004 v restauraci **U Krčilů**.

Mezi hosty se vedle **Tomáše Melena** a **Vládi Prcka Nehasila** objevili i **Simona** a **Michal Burdovi**. Právě slavili 15. výročí svatby, tak proč se nezajít podívat třeba na schůzku CAO..

Plné ruce práce s obsluhou měla opět paní **Krčilová**.

Program březnové schůzky:

- **Alpiniáda 2004.** Sestavení oddílového týmu, doprava, strategie..
- **Členské průkazy ČHS.** Bývali jsme první, letos jsme poslední. Důvody všem „vysvětlila“ **Veronika Krčilová**..
- **Oddílová trika.** Tričkař **Uhde** staví a studuje zároveň. To je smrtelná kombinace. Už jen málokdo si pamatuje, jak vypadá. Přesouvá se na další schůzi...
- **Rozhledna Kohout.** Padlo rozhodnutí, že se pokusíme rozhlednu zachránit před zřícením. Domluven termín a účast na záchranné akci.
- **100 let Uhlířovy čapky.** Naplánován zájezd a slavnostní výstup v den stoletého výročí krásné věže v Jizerkách.
- **Vrcholové knihy – sbírka.** Proběhla dobrovolná sbírka na nákup nových vrcholových knih. Jejich výrobu a umístění zařídí **Karel Bělina**. Vybráno bylo 1.100,- Kč. Bude zajištěna přesná evidence.
- **Otvírání studánek.** Na tradiční akci v Labském údolí nás pozval **Prcek**.
- **Svát'ra Karásek na Bořni.** Pozvánka na zajímavou akci přišla od **Petra Vránka** - vystoupení skupiny Sváti Karáska na Chatě Bořeň.
- **GRASP.** Jedinečná módní předváděčka nových kalhot na bouldering i lezení Grasp v podání **Michala Burdy**.
- **Ostatní.** Plánované vystoupení **Jardy Mlezáka** v klubovně HOSPULu, akce „Vzpomínka na horolezce **Jirku Šmída**“ ve Svojkově, informace o domluvení sálu v hospodě U zeleného stromu v Janově na realizaci divadelní hry Pohádka mládí, víkendové lezení atd., atd..

Po delší době se všichni nevypařili ještě před koncem schůzky a došlo (konečně) i na středně menší oslavu, kterou rozpoutal **Michal Burdych Burda**, když objednal středně velké vodky..

Krásné jarní dny plné pohody a sportovních zážitků!!

Horám zdar!

Povídání s Jindrou HUDYM Hudečkem nejen o přeizení cesty Midnight Lightning..

Jiří Houba Chára
CAO Děčín

V lednovém čísle CAO News proběhla krátká zprávička o tom, že Hudy přešel Midnight Lightning a také slib, že se od něj pokusíme vyzvědět víc. Poslal jsem mu tedy dopis:

„Ahoj Jindro, doslechl jsem se o Tvém přeizení cesty Midnight Lightning. Je to obrovský, téměř kultovní symbol boulderingu a nevím o jiném Čechovi, který by to měl. Chtěl bych Tě proto poprosit, jestli by jsi o tom nemohl napsat pro CAO News pár řádek nebo alespoň v krátkosti odpovědět na dole uvedené otázky. Určitě by to zajímalo všechny kluky, co kdy k lezení přičichli...“

Chvilí se nedělo nic a pak mi Hudy zavolal, že sice e-mail ztratil hned po pěti minutách, ale že je ochotný se někde sejít a pokecat. Domluvili jsme termín a já, ještě se Zdeňkem Vaisharem, coby fotografem, vyrazil k Hudymu. A tady je zkrácená verze našeho povídání nejen o Midnight Lightning:

Nejprve alespoň dodatečně velká gratulace k přeizení téhle absolutní klasiky boulderingu. Jaké byly tvoje pocity, když si se překulil na vršek a měl to v kapse?

 No to bylo super, protože já jsem tu cestu zkoušel prvně vlastně už před dvaceti lety v osmdesátém třetím, kdy jsem na to ještě neměl. Jako třeba technika, ta by možná byla, ale síla tenkrát ještě ne. Navíc v té době to byl ještě pořad i ve světě ukrutně těžkej boulder. Dneska to jakoby zlehklo. Sice se tam pak ulomil klíčový chyt, takže to zas trochu ztěžklo, nicméně dnes je to klasifikačně relativně lehký boulder. I když, na druhou stranu, že by se to jen tak moc lezlo, tak to zas ne a vem si, že to denně zkouší mraky lidí.

Jak dlouho trvalo přeizení tobě a kolik jsi dal pokusů, než to pustilo?

 Takže já jsem to vlastně za tu dobu, někdy od toho roku 1983, zkoušel tak možná pětkrát. V Americe jsem byl víckrát, ale tuhle cestu jsem zkoušel asi při pěti návštěvách. Ale nikdy to nebylo na přeizení. Spíš jsem asi nevěřil, že by to šlo vylézt. Tam je totiž první fáze takový skok do hrozně silového místa a tam jsem padal. No a vloni jsem to

zkoušel jeden den možná pětkrát šestkrát, vono tam těch pokusů víc nedáš, a cejtíš jsem, že jako už jsem ten klíčovej chyt na chvílku udržel. Sice jsem spadl, ale přeci jenom chvílku jsem se držel. No a pak jsem na to šel po druhý další den a asi na třetí pokus jsem to vylezl. Což jsem ovšem vůbec nečekal, takže ani kluci dole nestihli nic nafilmovat, jen párkrát zmáčkli foťák v tý horní partii.

O téhle cestě se dlouho říkalo, že je to nejtěžších pět metrů světa. Jak by jsi její obtížnost popsal ty? Je to spíše v technice, síle nebo něčem jiném?

 No právě že to je dost jako kombinace. První fáze je skok do hrozně silový pozice, kde vlastně jednou rukou chytáš jen asi centimetrovou lištu. Je to opravdu velkej převis a navíc – ta žula je tam hrozně hladká. Tam tu nohu nemáš šanci kam opřít, to je jak sklo. Takže to je nejtěžší to udržet, vyměnit ty ruce a pak právě se dostaneš do dalšího kroku, který je zase hodně pískovcově technickej. Ten mi třeba jakoby vyhovoval, ale zas je tam problém, že je to hrozně vysoko, takže v něm to spousta lidí psychicky nezvládne a svalí se. Čili tím, že to je kombinace, to je opravdu zvláštní boulder. Já jsem třeba lezl mraky klasifikačně těžších boulderů, třeba v Bishopu nebo v Buttermilks. Až k V10 jsem se dostal, ale ty mi přišly celkově relativně snazší. Byl tam třeba těžší krok, ale zas to bylo nad zemí nebo tak. Tohle je opravdu zajímavěj boulder.

Od toho neustálého zkoušení to musí být navíc hrozně okluzané, né?

 Ukrutně, ukrutně! To prostě je jak sklo. Vem si, že třeba za den někdy určitě proběhne 500 nebo 1000 pokusů! Tam je neustále hrozen lidí, který se tam různě mění a navíc ty první dva metry, tam si to zkusí opravdu každěj i ten kdo v životě neboulderoval. To je určitě už milion pokusů. Každěj, kdo jede do Yosemite, si na to šáhne. Uvidíš, že až tam pojedeš, že to taky zkusíš, to jako udělá úplně každěj. Takže si myslím, že v tomhle se to za těch 20 let hodně změnilo. Ta žula běžně má nějaký tření, ale tam ne. To je prostě sklo.

Víš o někom z Čech, kdo Midnight Lightning také přešel?

 No z Čech jsem neslyšel, ani ze Slovenska. Nevím, asi by se pochlubil, ale třeba to někdo lezl. Klasifikačně to je dneska myslím V8, což je jakoby lehkej boulder. Lidí tady už lezou těžší bouldery, ale jenom v té klasifikaci to zdaleka není. Ale například takovej Mrázek, kdyby tam dneska jel, tak si myslím, že by to měl vylézt na OS.

Když Midnight Lightning přelezla Lynn Hill, tak to hned přelezla ještě jednou. Myslíš, že bys to teď už taky dal podruhé snáz?

 Jo. Víš co, bouldery to je prostě něco úplně jinýho než ta skála. Tam je problém ten, a to je právě na tom to super, že si třeba sedneš a máš tam chyt a nemůžeš ho udržet. Tak tam půl hodiny sedíš a furt to bereš tak a tak a ono nic a najednou na to přijdeš, jak začne brát. A víš co, tam stačí strašně nepatrná nuance. Že ti třeba někdo poradí, řekne nedávej tu nohu sem, ale dej jí o pět centimetrů dál a opravdu, najednou je to vyřešený. A to je na tom to krásný, úplně jiný, jak v tom lezení.

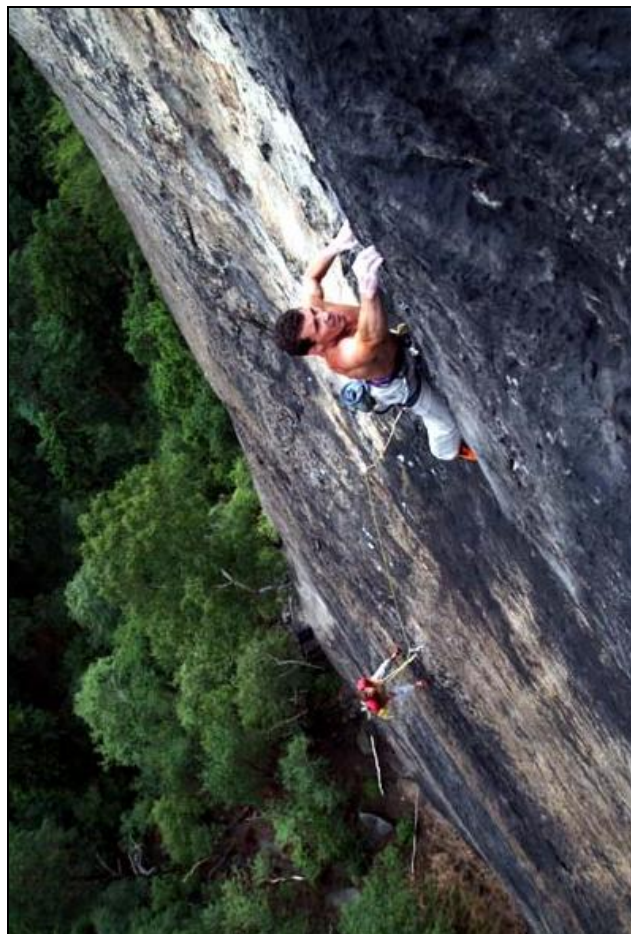
Lezl jsi tam ještě nějaké další bouldery? Třeba Thriller?

 Né, né. Ono to boulderování v Yosemitech není zas tak pěkný. Hodně jsem lezl v Buttermilks. Já teď vlastně poslední dva nebo tři roky, co jezdím každý podzim do Ameriky, tak jsem snad vůbec nevytáhl lano. Kromě velkejch

stěn v Yosemitech nebo v Red rock, ale jinak jsem tam hlavně boulderoval. Protože ty Buttermilks, to je prostě nádhera. To je obrovskej pískovcovej svah a teď tam máš různý valouny až 15 metrů vysoký a na tom máš jeden boulder zajímavější než druhej. Navíc příjemný do ruky a je tam všechno – rajbuňky, převisy, no prostě fantazie. Tam se mi hrozně zalíbilo, takže tam teď boulderuju, ale v Yosemitech to boulderování tak pěkný není. Tam je vyhlášeněj ten Midnight Lightning, ale ty ostatní bouldery jsou někde v lese za borovicí, mezi kamenama, ta skála je někdy ostrá, čili to boulderování obzvlášť pěkný není. Tam jenom že to má tu tradici. Takže jsem jich sice pár lezl – třeba King Cobra, to je taky takový vyhlášeněj boulder a zkoušel jsem ty nejtěžší jako Stick It nebo Dominátora, ale to vůbec. Teda né že jako není vůbec šance. Ale i ti nejlepší, třeba Jerry Moffat, tam jede 3 roky po sobě a pak to zkusí třeba 14 dní, čeká až bude ideální počasí, tření aby bylo ideální. Takže abych zase tam jel dejme tomu celej měsíc trávit na jeden boulder a dva roky po sobě, tak na to se vyseru a i tak si myslím, že třeba ten Dominátor bych nemohl vylézt. To je myslím 8B+. To je jeden z nejtěžších boulderů na světě a jestli to přelezli tři lidi, tak to je hodně. To je tak těžký, že tam nemůžeš dát moc pokusů za sebou. Ona ta klasifikace, to není to podstatný. Prostě máš bouldery, který máš někde jinde a maj 20 přelezů a tady Dominátor prostě vylezli 3 lidi na světě za patnáct let třeba. Takže to prostě nechápeš. To když tam přijdeš, to nechápeš. Tam nejseš schopnej se udržet ani na chvílku ať tě vysadím do kterýhokoliv chytu. Je to obrovský převis a tam je takhle malá sklopená lišta. Tam dáš ruku a nic tam není.

Nezkoušel jsi taky strašidelný Gillův boulder na Náprstek v Needles?

Ne, tam jsem nebyl.

Bílá oblaka Xb, Růžová věž, Právý břeh Labe © 2003 Foto Heinz Zak

Trénuješ lezení? Stěna, shyby..

Ne, teď už 13 let ne. Taky jsem tak dva až tři roky nelezl vůbec, protože jsem měl nějaký úraz ramene. To jsem lezt nemohl, takže jsem to tak jako flákal. Potom jsem trochu začal, tak vždycky přes léto, ale jinak nedělám nic. Né vůbec nic, běhám třeba na běžkách, jezdím na motorkách, ale lezení netrénuju.

Co životospráva – říká Ti to něco?

Dřív jsem to jako vedl, ale teď nijak výrazně. Tak víš co, bučkem se necpu každé den, ale když přijdu do hospody a mají jenom párek, tak si ho dám. A pak, když běháš na běžkách, tak máš hlad a ta zelenina moc nepomůže, tak si dám i vepřový s knedlíkem. Ale zas v létě na to ani třeba nemáš chuť.

Kam se chystáš za lezením letos? Bude nějaká „hlavní akce“ roku?

Né, žádné hlavní akce roku neprobíhají. Na podzim vždycky jezdím do té Ameriky. Zaprvé v tom říjnu se to tady totálně pokazí, na lyžích se ještě jezdit nedá a v Americe je pěkně. Tak jezdím tam. Ty Yosemite to je opravdu pěkný lezení i když je tam hodně lidí. A jinak lezu na tom písku.

Je fakt, že dneska už chodím někdy až odpoledne jenom na ty dvě až tři hodiny. Ono taky se to změnilo tím, že dřív, jak se sedělo u těch kruhů, tak si v jedné cestě strávil řadu času. Ale dneska, když zajdu s tím Říšou (Litochlebem, pozn. redakce) pod ten Trůn a za dvě hodiny tam vylezeš čtyři desítky nebo deset běčka, deset céčka, takže vlastně vylezeš řeknu 250 metrů těžkýho lezení a jdeš domů, tak dřív, právě tím sezením u kruhů, si takový množství těžkých kroků lezl 3 dny.

Ještě bych se chtěl zeptat, jak vznikly ty parádní fotografie z Labáku od Heinze Zaka?

No já ho znám už z doby před patnácti léty, kdy jsme spolu fotili v Německu. No a on jednou prostě říkal, že by se chtěl podívat do toho Labáku, protože tam ještě nefotil. Takže přijel a nafotil to. Jsou pěkný, né? Jinak on je i velice dobrý lezec! Na tom písku ty desítky leze a nebojí se, takže při tom focení nemá problém.

Tak tedy díky za příjemné popovídání a ať se ti stále daří jako na Midnight Lightning..

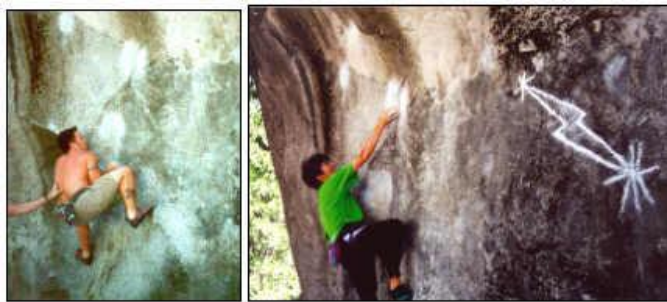

Foto © 2003, 2004 Heinz Zak a Zdeněk Vaishar

Midnight Lightning - krok za krokem

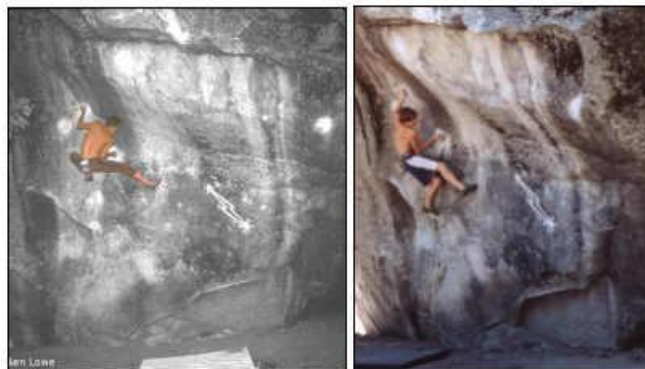
aneb Jak na to...

1. krok

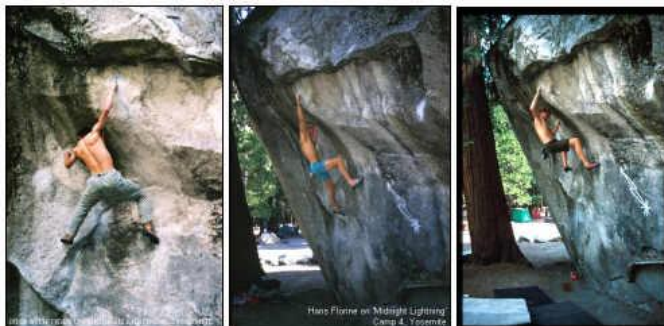
Odlepit se od země není až takový problém. V těchto chytích ale končí naprostá většina těch, kteří si to chtějí „jen tak zkusit“. Skála je jak sklo.

2. krok

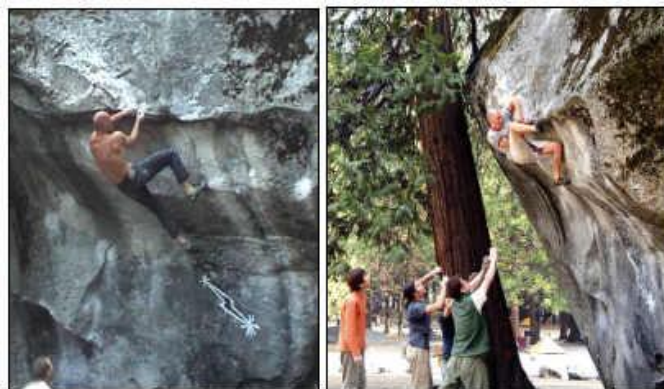
Dostat se a srovnat se pod převisem chce už trochu techniky. I sem se dostat má šanci hodně lezců.

3. krok

První klíčové místo cesty (silové) – skok do miniaturní lištičky v převisu. Tu je třeba udržet a ještě si zde vyměnit ruce. Tady končí i velice dobří lezci.

4. krok

Druhé klíčové místo (technické) - z lišty přešah na hranu převisu, správně uchopit a překulit se přes. I odtud se ještě dá spadnout a je to už hodně vysoko.

A to je vlastně vše. Tak ahoj pod Midnight Lightning..

Horko v El Chorro

aneb pár postřehů z našeho španělského výletu

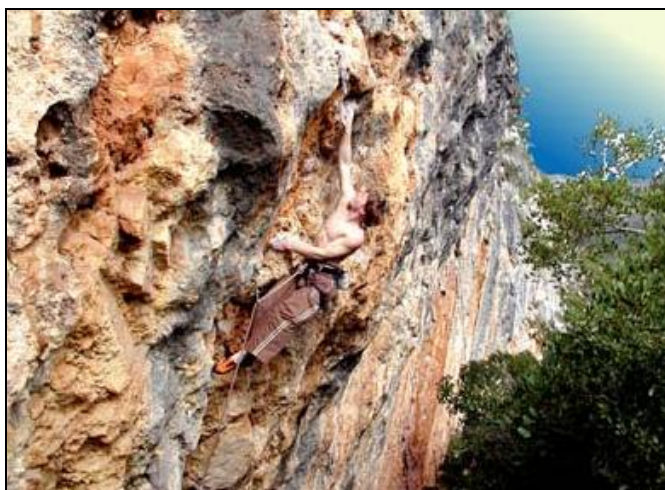
Lukáš Chalupecký

SKAJP Teplice

Republiku opouštíme devátého ledna půjčenou dodávkou, společně s přívaly čerstvého sněhu. Po přejezdu Německa a Francie, poprvé zastavujeme v Siuraně u kamaráda Davida (loni byl ještě s Josém v Labáku a prý letos určitě přijedou zase). Den pauza od volantu a první lezení. Pokračujeme však záhy dál, po trase Valencia (první pomeranče), Ciudad Real (první prodejci čokolády ;-), Badajoz (hranice s Portugalskem), Setúbal.

Portinho da Arrábida. Překrásné místo, spaní na pláži (Atlantik!! Žádné středozemní jezero!) kam v pohodě zajedete autem. Sluníčko, pohoda. Lezení je ve stráni nad pláží. Skály vytváří takové zajímavé rokle rovnoběžné s pobřežím. Jedna strana je vždy převíslá a ta za vašimi zády naopak.

Stěny jsou vyšší, než od moře vypadají. I čtyřicetimetrové převíslé cesty jsme tu lezli. Sektorů je pět a cest dost. A pěkných. Jen bych doporučil nějakou mačetu. Všechno, co zde roste, má trny. To ostatně platí i pro celé Španělsko. Třetí (oddychový) den děláme výlet (stejně ten den přšelo, po dvou dnech bez mráčku) přes Lisabon (tady se leze v **Cascais** přímo pod majákem z moře) až na „Konec světa“ – **Cabo da Roca**. Dál na západ to prostě nejde. Další dva dny ještě lezeme v Portinhu (později se dozvídáme, že jde o jednu z těch „lepších“ portugalských oblastí) a potom už hurá dolů a dolů podél Atlantiku. Cestou kontrolujeme několik oblastí přímo u moře (okolo **Sagres**), ale nikde to nestojí (z hlediska lezení, dle mínění posádky) za delší zastávku. Co ale za to stojí je samotné Portugalsko. Rozeklané pobřeží, majáky, západy slunce, venkovské vesničky, NÁÁÁÁDHERA!

San Bartolo. To už jsme zase zpátky ve Španělsku. Tarifa. Pro změnu zase více na jih to nejde. Pouze, jste-li dobří plavci (!), tak po asi dvanácti kilometrech dosáhnete břehů Afriky. Tu máte ostatně v San Bartolu jako na dlani. Spíme opět na pláži (Bolonia). Je to sice nárazníkové pásmo pašeráků haše, ale přežili jsme. Hledáme a nacházíme proslulou oblast boulderingu. Pískovcové (!!)-balvany neuvěřitelných tvarů a barev (za barvy může lišejník). Dva dny zde bouldrujeme. Navštívujeme i místní lezecký sektor (patří sem i známá stěna Mosaico), ale moc nás to neláká, a tak raději zase dál. Dál k hlavnímu bodu zájezdu.

El Chorro. Už jsem se nemohl dočkat. Loňští návštěvníci z řad mých známých nešetřili superlativy. A o místních „LÁVKÁCH“ (**Camino del Rey**) o těch slyšel snad každý. Chorro mě nezklamalo. Nutno podotknout, že dokud jsem tady nestanul osobně, mně (přes veškerou mou snahu a studium plánek a fotek) unikalo TOPO celé oblasti. Ani se teď zpětně moc nedivím. Oblast je to značně rozsáhlá, kdo zde nebyl stejně nepochopí.

Nejzvědavější jsem byl samozřejmě na lávky. Občas líčené jako krajně nebezpečný podnik. Já našel dílo asi nemající obdoby (alespoň v Evropě). Visutý chodník v kolmých stěnách rozeklané soutěsky. Famózní. Postaveno jako cesta pro procházku krále (Alfons XIII?), který prý ovšem paradoxně po nich nikdy nešel (!?!). Lezecké cesty vedou i v soutěsce (pod i nad lávkami) ovšem v zimním období jsou podstatně vhodnější jižní stěny mimo. Je jich tu dost a cest, více či méně převíslých, v nich nepočítaně. **Makinodromo**, **Poma di Roca** známá to jména sektorů asi těch z nejlepších. Pochtivě jednotlivé sektory „prolézáme“. **El Polvorin** – Překrásná kolmá zeď (JZ) s cestami až 38 metrů dlouhými. Ještě že mi Ondra doporučil před odjezdem koupit si delší lano! Osmdesátka se hodila (a nejenom tady). **Los Cotos** – jeden z mála sektorů s lehčími cestami v položené stěně (5+ a výše). Tedy lehčími, pouze do okamžiku kdy zjistíte že vylézt místní 6b+ rajbas je nad vaše síly ;-). **El Makinodromo** – vzdálenější sektor (od auta asi půl až třičtvrtě hodiny a i dost do kopce). Obrovská převíslá zeď, super krápníky. Běžně zde bivakují skupinky lezců a jen tak jednou za týden chodí doplnit zásoby. Voda zde je. Tady vedou známé cesty **LOURDES 8a**, **COUS COUS 8c** nebo třeba **LIVE IS SWEET* 6c**, 32 m. Do těchto uvedených sektorů musíte po kolejkách a několika tunelů. Chůze tunelama mi přišla adrenalinovější než lávky. Takový rychlík v tunelu...

Další sektory: **Albercones**, **Amprax** a **Poema** jsou už ve svahu nad vesnicí (nad kempem) a nemusíte k nim ani po lávkách ani tunelem. Pouze do kopce.

Lezení v celém Chorrú je natolik pestré, že si vybere (poté co se zde trochu zorientuje) opravdu každý. Silové a dosti převislé cesty po krápnících, kolmé stěny po šedém vodou modelovaném vápně, klasiky (které prostě musíte lézt, ač už trošku smekají) i třeba úplně novinky, pár dnů staré. Krátké a těžké věci i cesty jako je například Amprax. Má hvězdičku a délky 3; 4; 5; 5; 5; 4; 4 a více jak 150 metrů! Prostě co hrdlo ráčí. A pakliže začne hrdlo i poroučet? Ve vesnici funguje Refugio. Refugio s takovým barem, že snad jen „Kosfa“ je lepší. Litrová (standard) láhev piva 1,8 éček, fotbálek (ovšem španělský, fotbálkářům vysvětlím), bouldrovka, PC + NET (kde jsem si i fotky stáhnul a CD vypálil). A večer co večer nepřeberná směsice lezců (a lezkyň!) z celého světa (no Evropy minimálně). Rádi a pravidelně jsme denně zašli. A tak jsme lezli, užívali slunce a tepla a dostávali SMSky, že domů dorazily mrazy odněkud z Arktidy (brrr).

Co se týká počasí, tak během prvního měsíce přšlo jednou v Portugalsku a jeden den bylo zataženo v Chorrú. Jinak modro, slunce, ale docela vítr (že by ta Arktida?). To nepíšu abych někoho šval, ale protože to byl jeden z částých dotazů po návratu. Abych případné závistivce uklidnil, pěťovka se hodila (v Chorrú sice ještě moc ne), v dalších oblastech Španělska přišla vždy se západem slunce rychle ke slovu. V Chorrú po celou zimu operuje dosti početná (a stále se měnící) skupina našinců, do které jsme zapadli. V době našeho (asi čtrnáctidenního) pobytu, nebyl s parkováním vzadu u přehrady problém (byli zde i ostatní lezci). Kemp byl letos zavřený. Nutno podotknout, že jsme se snažili a snad i chovali všichni slušně. Po našem odjezdu však prý přijela policie a celé parkoviště vyhnala. Tou dobou bylo už složení českého osazenstva takřka kompletně jiné. Na dobře miněné rady, že oheň opravdu dělat nemají a že na lámání větví jsou místní opravdu alergičtí, moc nedbali. Inu někteří jedinci jsou asi nepoučitelní.

Desplomlandia. My jsme ovšem byli už jinde. Desploma je španělsky převislý ;-). Od Chorra je to kousíček (na S) ovšem ráz krajiny kompletně odlišný. Náhorní planina, obrovské jezero, nikde ani človíčka a skály. Na tom největším masivu se neleze, ale doprava se táhnou další (menší) a mnoha převislými prásky.

Archidona. Tuto jeskyni obřích rozměrů a s cestami v tom vyšším a nejvyšším stupni, jsme navštívili pouze ze zvědavosti. Je to oblast v průvodci doporučená slovy: „Nevíte už kam se v horkém, letním Španělsku vrátit? Lezete alespoň (!) 7b+? Archidona je pak pro Vás to pravé!“ No Comment. Ovšem monumentální.

Loja Další letní oblast, asi o dvacet kilometrů dál na SV. Poněkud logisticky náročnější příjezd. Ve městě se ptát na **Siera de Loja** (malinké a přehlednější cedule). Když to trefíte, pojedete dálnici a po šotolině stoupáte do neuvěřitelného kopce asi čtyři kilometry. V době naší návštěvy ze stěn kapala voda a hnízdící ptáci dělali pěkně kravál. Ale spaní v sedle **Morro de la Cabra** 1030 m n.m. a ranní pohled dolů na sluncem zalitou Andalusii jako na dlani, za to stojí. A skály vůbec nevypadaly špatně..

Santafé Není to sice lezecká oblast, ale za zmínku stojí. Jednak mi zde upadlo přední kolo. Prostě jsem konečně zjistil, proč šlo občas řízení tak ztuhla (se ustříhl svislý kulový čep na levém kole) a jednak jsou zde v olivových sadech asi pět kilometrů za městem horké prameny (volně přístupné). Rozhodně se vyplatí je (třeba i celou noc, jako my – už s novým čepem!) hledat a najít. Voda je zde opravdu horká, mírně sirovdíková (hodně mírně) a v jílovitém podloží vytváří soustavu bazének a vodopádů. Neustále plno lidí!!

Jo ten čep jeden místní mechanik během hodiny (ovšem až po siestě) sehnal a přímo na ulici vyměnil. Zkuste to schválně u nás. V Teplicích mám známých autoopravářů dost, ale nevím, nevím jestli bych hodinu po incidentu už zase jezdil.

Sella. To už jsme opustili slunnou a teplou Andalusii (z důvodů které tady nebudu rozebírat..) a jsme v oblasti souhrnně nazývané jako **Costa Blanca**. Území zhruba mezi **Alicante** a **Gándia**. Dvacet tři lezeckých oblastí, šestnáct set cest (údaj z průvodce ROCKFAX 4/2001). Jednou z nich je **Sella**. Skály v nádherném údolí horského rázu, zhruba dvacet kilometrů od moře. Krátké i dlouhé stěny, severní i jižní. Nejtěžší a nejhezčí cesty vedou v soukromém (!) sektoru **Wild Side**, kde chcete-li lézt, je třeba nejprve zajít za majitelem pozemků požádat o povolení. Ale je to severní stěna a nejlehčí cesta je tu 7a (a jenom jedna...). Můžete ovšem lézt i přímo od parkoviště, J stěny, krásné cesty (od 5+ výše).

Když jsme odsud po několika dnech lezení odjžděli, už na hlavní, jsem zahlédl cosi ležet na silnici před sebou. Černé věci jsem se vyhnul (pouzdro), ale tu stříbrnou jsem úspěšně přejel. Byl to foťák, který tam někomu asi vypadl. Býval to foťák, digitál ...

Peñon d'Ifach. Jenom kousek od Selly, na břehu moře jsme našli Bořeň ;-). Dali jsme si pod ním svačinu a pokračovali v naší cestě na sever. Před **Siuranou**, kam jsme potřebovali zanedlouho dorazit, jsme se ještě zastavili v jedné oblasti po cestě.

Montanejos. Oblast v horách, skály v údolí říčky (vlastně dvou říček – dva různé sektory) a ještě stěna u silnice. Opět termální prameny (už ne tak teplé jako u Granady) i když, je-li po ránu nula a pramen má (prý) dvacet stupňů, voda v řece pak třeba patnáct, tak se z ní pěkně páří. A vlezte-li do ní, je vám tepleji než venku. Vlastní lezení, no upřímně řečeno, moc mne to tam nenadchlo.

Siurana. Další změna, další destinace. Tentokrát **Costa Daurada**. Devět oblastí, zhruba tisíc cest (podle ROCKFAXu 12/2002). Okolí **Reusu** (Tarragona) – kousek pod Barcelonou. **Siurana** je z celé této oblasti asi nejznámější a nejnavštěvovanější. A je krásná. Více jak vápencové oblasti

připomíná pískovec. Pozor, ten zde také najdete – tmavě červené stěny v nejspodnějších patrech. A i se po něm leze. Ovšem prim hrají horní vápencové sektory. Ať už ty u vesnice (**Village Crags**), nebo ty údolní (**Valley Crags**). Všude najdete krásné lezení, všech obtížností. Bezproblémové spaní na parkovišti u vesnice či pod převisy hned vedle (budí vás slunce!). Lezecké refugio ve vesničce a slušný bar v kempu.

Arbolí. Když už jste v Siuraně, určitě si najdete čas na okolní skály. **Arbolí** jsou ty skály naproti přes údolí s jezerem. Když spíte na parkovišti, tak je máte přímo před sebou. Teda před sebou máte skály nalevo od **El Falca**. Arbolí a El Falco popisoval nedávno na LEZCI JirkaS. Takže bych jen dodal, že vpravo od posledních lezeckých sektorů nad vesnicí, začíná zóna bouldrů. Jejich kompletní popis (i nové cesty na Falcu) najdete v originále v refičku v Arbolí pod kostelem. Stojí za návštěvu toto zařízení!!

Montsant. Další oblast kousek od Siurany, tentokrát na západ. Z parkoviště to je ten mohutný pás skal na horizontu díváte-li se západním směrem. Přístup: **Cornudella, Morera de Montsant**. Dál pěšky do kopce. **El Raco de Misa** je nejlepší sektor (Hydrophobia 8b+). Pouze pro sektor **L'Esletxa** popojedete až do Escaladei. Celý Monsant je slepenec (něco mezi Meteorou a Montseratem). Místní tady vyrábějí stále nové a nové sektory, ovšem tak trochu je tají.

A pak napadl i v Siuraně sníh a jeli jsme domů. Ležel i kolem Barcelony u moře..

Celá cesta měřila bez 47 přesně 9.000 km!! Nafta ve Španělsku 0,68 éček, Španělsko i Francie (!!)

jsme projeli mimo dálnice (to už nikdy v životě víckrát neudělám!!).

No a to je asi všechno. Kdo čekal srdcervoucí líčení, jak jsem přebíral spodák na bočák, abych ho protlačil až ke kolenům, balancujíc přitom 1,58 metru nad posledním jištěním, tak ten ať si koupí RT Montánu. A kdo by tam třeba chtěl jel a myslí si, že bych mu mohl poradit, ať se klidně ozve (e-mail: lukas@skajp.cz).

A ještě jednou děkuji Tomášovi, který mi půjčil Tranzíta a Jardovi, Martinovi, Ondrovi a Tomajdovi, (D.Ž. co.) že to vydrželi.

Technická (poznámka) – doporučuji pořídit si průvodce od ROCKFAXu. Costa Daurada a Costa Blanca. Precizně zpracované a v řeči, které většina už dnes rozumí. Je pravda, že Španěl je nenávidí (!), José dokonce naznačoval, že dostat Marka Glaistera do rukou, tak mu ustríhne kulky (to nekecám!!). Problém je, že ty jejich španělský jsou nic moc. No zas tak blbý nejsou a budete-li chtít i nové cesty, stejně si musíte místního koupit. Ale jsou jak samizdaty, chaotické, nepřehledné a španělsky. Inu anglická preciznost prodává.

Účastníci Španělsko 2004: Ondra Beneš, Jarda Ježek, Tomáš Tomajda Sobotka, Martin Koblížek Žák a já..

SKAJP® - v Teplicích 6. března léta páně 2004 - Lukáš Chalupecký v.r.

Lužické sedmistovky 2004

Malé ohlédnutí za povedenou akcí

Jakub Smolík
Varnsdorf

Pokud jste byli přímými účastníky letošního přechodu Lužických sedmistovek berte tento článku jako malé ohlédnutí, které vám může posloužit jako pomůcka při vzpomínání, stejně tak jako motivace k absolvování příštích ročníků.

V případě že jste tam s námi nebyli, je to škoda, ale alespoň si o této akci uděláte obrázek. A zkuste si to nenechat napřesrok ujít a přidejte se! Je to pouhých 70 - 80 kilometrů (horští vůdci jsou sice zkušení, ale občas se holt trochu bloudí.. Že jo, Karlos?..)

Podmínky jsou podle toho, jak si to zrovna příroda přeje - takže vlastně není co zkazit, leda tak trochu vytrpět. Sníh v ale neměl chybět!

A pointa? Přejít jednorázově co možná nejvíc kopců s nadmořskou výškou nad 700 m n. m. (což je v Lužických horách plných deset), nezmrznout, neusnout, nepojít hladem, žízní a vůbec nic takového. Ale naopak si to užít a poznat něco nového. Třeba právě to, že ty krásné kopce tady kolem sice nevypadají tak majestátně jako Alpy, ale stejně vám dají pořádně zabrat!

Co si přinést s sebou: odhodlání, dobrou náladu a nezapomenout na čelovku!

Jedna malá osobní statistika závěrem:

Odchod z domu: ve cca 23.40 v pátek 20. února 2004.

Začátek vážných nesnází (viz malé ilustrační foto): po asi dvoukilometrové svižné chůzi na asfaltce z Mlýnů ke Studenci.

Zdolání posledního kopce (Jedlové): ve cca 22.30 v sobotu 21. února 2004.

Návrat (spíše doklopitání): ve cca 2.30 v neděli 22. února 2004.

Tak za rok!

Zákaz lezení

Dne 3.3.2004 proběhlo jednání mezi horolezci (Ing. Nehasil) a SCHKO Labské pískovce. Téma jednání: Přechodně chráněné plochy (dle §13 zákona 114/1992 Sb. + novely)

Závěr jednání:

1. Z důvodu opakovaného výskytu chráněných a ohrožených druhů ptactva se v období jejich hnízdění, tj. od 1.3. do 30.6. vyhláší na území Růžových hřebenů (Labské údolí – pravý břeh) přechodně chráněná plocha.

Z toho vyplývá:

- Pro horolezce zákaz lezení v období od 1.3. do 30.6. na věže a masivy v Růžových hřebenech (Golem, Fregata, Robinson, Simulant, Kalhotkový pilíř, Rodná hrouda, Stěna rogalistů, Korzár, Pinta, Kýl, Zeď, Panděro a Růžový pilíř).
- VK zajistí informace k horolezecké veřejnosti u nás i v sousedním Sasku (internet, časopis, ...)
- SCHKO LP vyznačí přímo v terénu chráněnou oblast informačními cedulemi
- SCHKO LP bude oblast hlídat proti narušiteli strážci příp. najatými hlídači, v kritické době alespoň 20 hodin denně.

V případě nerespektování vyhlášené přechodně chráněné plochy mohou být uplatněny sankce až do 50 000,- Kč

2. Obdobně se zvažuje vyhlášení přechodně chráněné plochy v oblasti Dolního Žlebu (u věži: Zarostlá věž nebo Ústecká věž +/- cca 250 m a v Ostrově (u věže Obr +/- cca 250 m), příp. v Rájci. Zde se čeká na přesné vytyčení oblasti výskytu.

VK žádá lezce, aby tyto informace nebrali na lehkou váhu a dodržovali zákaz lezení v tomto období. Horolezectví je v CHKO povoleno na výjimku a nikdo nechce abychom o ni přišli a byl úplný zákaz lezení v celých Labských pískovcích.

V případě zjištění zahnízdění dravců ve skalách to oznamte, prosím, na e-mail: labpis@schkocr.cz

Martin Chocheľ

SCHKO Labské pískovce

Ing. Vladislav Nehasil

předseda OVK Labské pískovce

Procházka Českým rájem

aneb seznámení s Qakerským hnutím

Jan Jěna Paul

HO Boletice

A ch jo, zase připadlo cca pět centimetrů sněhu. Pominulých oblevách už to není ani na běžky a teď ani na lezení. Turistice to ovšem nebrání. Tentokrát padla volba na Drábky a Příhrazy. Vyjíždíme „trávou“ (škodovka zelené barvy) a necháváme ji stát na Mužském a cestou necestou jdeme už po svých do Příhraz. Turistická značka, jak ji známe je zrušena, jdeme jen po jejich stopách a netrvá dlouho a už stojíme u koupaliště a hotelu, které vypadají zas o něco hůř než minule. Hospa je taky pro změnu zavřená. Nu což, vzhůru do skal. Procházíme skalami mezi mě známými i neznámými prásky (škoda, že se nemůžu rozpílit, abych to vše stačil vylézt). Netrvalo dlouho a už pozorujeme Kobylu kus od Hrázky. Sem jsme došli víceméně po paměti. Centrální oblast

už známe, ale tentokrát nás zajímají spíše tzv. Příhrazská údolíčka. Od této chvíle už jen tápeme – skal je všude dost (sice dosti lámavých) ovšem nikde ani kruh – jsme vůbec ve správném údolí? Já jako obvykle propadám chmurám když přibíhá Šárka a světe div se – jedna věž je přeci jen nepochybně nalezena podle veliké vrcholové krabice na vršku. Super! Vylezeme, zorientujeme se a pak už Hore zdary budou jen padat. Mám to dobře vymyšlené, ovšem po třetí obejití věže-nevěže zjišťuji, že to určitě nebude tak jednoduché. Furt mě nejde do hlavy, že je to věž – taková zelená sra... Snažím se tedy dál. No nakonec vítězím a jsem u knížky. Její rozměry jsou udivující – kniha A4 se tak často nevidí. S trochou nadsázky lze říct, že ta piksla je větší, než mnou dobytý vrchol. Také četnost výstupů na tento vrchol o něčem svědčí – jedenkrát za sedm let! Otvírám knihu a tuším nějakou čertovinu. Věž se jmenuje QAKERŮV IDOL, cesta STATICKÁ klasifikace M2-M3. V knize byl tento tiskopis:

Občane, pokud jsi se dostal na vrchol této věže nesporným způsobem nebo omylem, následující řádky nejsou učeny pro tebe. Všechno vrať do krabice, dobře ji zavři a dál už nečti.

Kamaráde, to co jsi jistě podvědomě tušil, ale zatím nedokázal pojmenovat, je skutečností. Ano, duch sibiřského lezce, Velikého Johna Gilla Qakina je zde u nás a vznášá se nad bezvýznamně významnými oblastmi, zvláště nad Drábovnou.

V ruce držíš přihlášku do Qakerského hnutí. Výstupem na tuto věž jsi splnil základní podmínku pro přijetí mezi Qakery – uskutečnil jsi qakersky významný výstup. Po složení Qakerské přísahy na nejbližším Velkém Qakerském Sněmu se můžeš stát jedním z nás.

V přihlášce uveď qakerskou klasifikaci a název výstupu, kterým jsi dosáhl tento vrchol. U této věže jde vždy o klasifikaci mechovou, dále se používá klasifikace solivá a lámavá (SL1 – SL6) a bezvýznamně významná (BV1 – BV6). Šestý obtížnostní stupeň snadno poznáš podle toho, že ho nikdo nevyleze.

Tabulka mechové klasifikace

M1	Mech do 20 %, omylem často lezou i lezci, kteří nejsou Qakeři
M2	Mech do 50 %, i trénovaný lezec musí používat speciální mechovou techniku
M3	Mech do 70 %, i zkušený Qaker pociťuje značné obtíže
M4	Mech do 90 %, cesta vyžaduje znalost, trénovanost a výbornou psychickou pohodu.
M5	Mech 100 %, lezení na hranici lidských možností.
M6	Další prodloužování krajně obtížných úseků.

Přihláška do Qakerského hnutí

Jméno:	
Adresa:	
Výstupová cesta na věž:	
Qakerská klasifikace:	

Přihláška končí adresou šéfa QTB (v plném znění), ale jelikož nechci nikomu nic usnadňovat, najdete si ji sami. Snad jen jednu radu – tato bezvýznamně významná věž se nachází ve Vlčím dole.

Závěrem přeji všem vytrvalým bludičům a budoucím adeptům

HORÁM (QAKŮM) ZDAR!

Zápis

z jednání VK Labské pískovce,

konaného 19.2.2004

Přítomni: Jan Hoblák (Ostrov), Ing. Jiří Rosol (Tisá), Zbyněk Homola (Labské údolí – levý břeh), Václav Sojka (NP ČS), Ing. Petr Kočka (NP ČS), Karel Hofman (Jetřichovice), Ing. Vladislav Nehasil (Hřensko), David Nehasil (Vysoká Lípa), Jiří Musil (Rájec), MUDr. Ivan Náhlík (Česká Kamenice), Ing. Karel Stein (SCHKO LP), Ing. Hana Hentschelová (SCHKO LP)

Ostatní: Karel Bělina, Jan Paul, Eduard Puncman

Omluveni: Jindřich Švihnos (Labské údolí – pravý břeh), Pavel Henke (Srbská Kamenice, Všemily), Ing. Petr Hejtmánek (předseda VK ČHS Praha), Ing. Jiří Chára (CAO News).

Neomluveni: Slávek Hrkal (Tokáň), Mgr. Vlastimil Domes (internetové stránky), Milan Krauskopf (Hřensko), Pavel Černý (Bělá)

Jednání zahájil a řídil předseda VK Vladislav Nehasil, který přivítal správce skalních oblastí, pozvané členy a zástupce SCHKO Labské pískovce a NP České Švýcarsko. V úvodním slově představil nového správce oblasti Rájec – Jirku Musila, který vystřídal Ondru Johanovského.

Hlavní body jednání:

- První dotazy byly směřovány na Ing. Hentschelovou (SCHKO LP), ohledně vyhlášení NPR Kaňon Labe. Zatím nebylo určeno kdy dojde k vyhlášení Národní přírodní rezervace, záleží na MŽP, ale SCHKO očekává co nejdříve, snad do konce roku. Týká se oblasti pravého břehu Labe od Hřenska po Loubí, tj. prakticky celý pravý břeh mezi silnicí Děčín – Hřensko a cca 50 m od horního kraje masívů do náhorní plošiny, někde více, někde méně – dle katastru pozemků. Přesné vymezení NPR dostane vrcholová komise po vyhlášení. Dále bylo konstatováno, že od vyhlášení tohoto území NPR je lezení do doby udělení výjimky dle zákona zakázáno. O výjimku ze zákona musíme požádat a zda bude povoleno záleží na ministerstvu, ale SCHKO se k výjimce vyjadřuje a má velký vliv na udělení či neudělení. Zda se SCHKO LP přikloní k udělení výjimky záleží dle Ing. Hentschelové na tom, jak se horolezci budou chovat, zda budou dodržovat svá pravidla lezení, neporušovat zákon o ochraně přírody, hlavně netábořit ve skalách a nerozdělávat ohně. Ohledně skládky u Belvedéru: SCHKO LP nemá prostředky ani možnost na její odstranění. Snad dle Ing. Hentschelové se po vyhlášení NPR najdou prostředky na její odstranění. Ten samý problém je i kolem silnice Děčín – Hřensko.

- Dalším bodem byly informace od členů z NP ČS. Ti konstatovali bezproblémový kontakt s horolezci v parku a zmínili se o dobré spolupráci s členy VK. Dále upozornili na některé činnosti vyplývající z akčního plánu správy NP (např. kácení vejmutovek, monitoring lezení). Ing. Petr Kočka ukázal mapu 1. zóny, ve které jsou lezecké objekty a upozornil na zpřísněné kontroly těchto objektů v době zákazu lezení. Seznámil přítomné s částečnými výsledky monitoringu a konstatoval, že návštěvnost věží v NP má od roku 2000 klesající tendenci.

- Poté předseda VK seznámil přítomné s činností v jednotlivých oblastech – soupis provedené práce v oblastech odevzdali akorát Jan Hoblák a David Nehasil. Pak informoval

o obdržení materiálu z VK ČHS a materiálu určeném pro civilkáře – situace se začíná zlepšovat. Jelikož po dobu celého roku neobdržel požadavky na materiál od správců oblastí, byl svazový materiál z převážné většiny použit do Labského údolí (vyúčtování činnosti civilkářů měl přinést Pavel Černý). Správce oblasti Tisá informoval o grantu na výměnu kruhů a s jejich technologií výměny. Posléze byli správce oblastí vyzváni k předání požadavků na rok 2004.

- Členové VK byli seznámeni s prvovýstupy za rok 2003. Ty byly až na cesty Čtyřka na Podzimní věž v Labském údolí a cestu na Viklan - Puding schváleny. Cesta Čtyřka nebyla uznána z důvodu totožnosti s cestou Údolní a Puding je tožná s Přímou J cestou až asi na 4 metrový úsek (v průvodci bude uvedeno jako možnost). Dále David Nehasil vyzval správce oblastí, aby předávali veškeré informace o prvovýstupu, činnosti a akcích v oblastech, pro větší přehled. Veškeré podklady budou zpracovány a na jejich základě může VK získávat další materiál od ČHS do oblastí. Prvovýstupy se ukládají na internetové stránky VK a dále se výměnou posílají k saským kolegům.

- Následovala volná diskuse na různá témata týkající se lezení u nás. Ing. Karel Stein představil dva nové pěkné saské průvodce po oblastech Českého středohoří a Kokořinska. Jan Hoblák je ochotný poskytnout informace o oblasti Ostrov na web, ale je třeba 100 % zabezpečení, aby nedošlo k jejich zneužití (dotaz na správce webu – Mgr. Vlastimila Domes). Karel Hofman konstatoval, že oblast Tokáň je ve velmi špatném stavu a údržba vrcholů prakticky neprobíhá.

- Závěrem předseda poděkoval přítomným a správcům za jejich práci a předal část materiálu na rok 2004: P.Kočka (5 ks nerezových tyček a 10 ks knih), J.Rosol (9 ks nerezových tyček a 10 ks knih + 5 slaňovacích kruhů), J.Musil (7 ks nerezových tyček a 10 ks knih + 5 slaňovacích kruhů), J.Hoblák (14 ks nerezových tyček), K.Hofman (20 ks knih).

Zapsal dne 19.2.2004 David Nehasil

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Labské údolí – pravý břeh

Partyzán - Novoroční travers 1/IV

1.1.2004

Vladislav Nehasil, J.Uher, I.Škállová, D.Nehasil

Ze sedla mezi "Pašeráckou stěnou" a masivem travers ručkováním vlevo na hranu masivu a přeskok na vrchol.

Polední věž - Přeskok 1

7.2.2004

Vladislav Nehasil

Z masivu přeskokem přímo na vrchol

Děravá věž - Krátká cesta VI

20.2.2004

Vladislav Nehasil, J.Paul

Jako "Stará cesta" do strže. Náhorní stěnou šikmo vpravo k SV hraně a na vrchol.

Tokáň

Poustečna - Skok střemhlav 2/IV

11.1.2004

Vladislav Nehasil, J.Paul

Z masivu sestoupíme na kazatelnu a skokem do rukou na vrchol k vrcholové knize.

STŘÍPKY..

Smírčí kříž - Studený

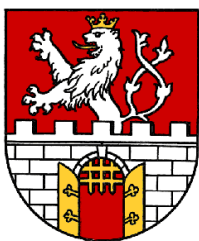
Smírčí kříž z obrázku najdete u obce Studený, severovýchodně od Děčína. Je vysoký 68 cm a bohužel mu chybí jedno rameno. Říká se, že byl postaven na místě, kde kolem roku 1830 zemřel, při pravidelné cestě do jetřichovického kostela, jeden z obyvatel obce Studený.

Kříž byl nalezen teprve roku 1989. Do té doby ležel ve vodě Studeného potoka.

Litoměřická desítka

Je mou povinností sdělit čtenářské veřejnosti alespoň dodatečně, jaké zajímavé akce jsem se před koncem roku 2003 zúčastnil. V sobotu 20. prosince jsem byl pozván na 5. ročník „Litoměřické desítky“. Tuto akci pořádají Roudničtí horolezci, kteří jsou vlastně i Litoměřičtí. O co se tedy jedná? Jde především o desetikilometrový běh, z centra Litoměřic na vrchol Radobýlu 399 m n.m. a zpět. Další částí je desetkrát vylézt 8,5 m vysokou umělou stěnu, samozřejmě na čas. Jistě chápete, že vylézt 85 metrů na čas v obtížnosti 4-5 UIAA není až tak lehké. Obou závodů se zúčastnila asi desítka nadšenců včetně mě. Při součtu časů jednoznačně zvítězil předseda Roudnických horolezců Zdeněk Němec, klobouk dolů. Výsledky zde neuvádím, protože nejsou důležité.

Po skončení těchto dvou akcí následovala kulturní část s vyhlášením nejspěšnějších členů v různých aktivitách uplynulého roku. Dost mě překvapilo, s jakým zaujetím z řad zúčastněných, celá akce probíhala a kolik lidí se do soutěže přihlásilo v tak „malém“ horolezeckém klubu. U nás si to nedovedu představit.

Jsem rád, že jsem se této sportovně-kulturní akce zúčastnil a že jsem měl možnost zasportovat si a poklábovit s partou zajímavých lidiček. Chvála budiž organizátorům a sponzorům celé akce!

Karel Hofman, HK Varnsdorf

Alpiniáda 2004

V sobotu 6. března proběhla první soutěž letošní Alpiniády – Summitrun, neboli běh na Sněžku. Náš klub CAO Děčín se rozhodl pro účast a vedl si nadmíru dobře – obsadil první tři místa.

S přehledem zvítězil **Milan Šafi Šafařík** (na snímku) v čase rovných 42 minut. Ženám podle očekávání kralovala **Ilona Škálková**, která v celkovém pořadí (včetně mužů!) obsadila bronzovou příčku. Trojici Děčíňáků doplnil **Jiří Chára** celkově druhým místem (kompletní výsledková listina včetně komentáře ředitele závodu na jiném místě).

Sněžka byla ale pouze první disciplínou Alpiniády. Na závodníky čeká ještě Rocking – lezení deseti (přírodních) cest RP, Drymixtooling – lezení mixů a závěrečné zimní Rallye – dvoudenní časovka přes celý hřeben Krkonoš.

Nechceš se připojit i ty?

Výsledky Závodu na Sněžku 6.3.2004

Atleti rozdrtili horolezce. A horolezcům dobře tak, neboť žádný z nich se neodvážil mužně sestoupit na polskou stranu a v závětrí bojovat s ideálně promrzlou severní stěnou. Místo toho se pinožili západním žlabem a východním žebrem notně zalitými čerstvým nafoukaným sněhem. V případě východního žebra (prvovýstup) dokonce chytali jižní avšak arktický vítr přímo do obličeje, zatímco na dobře udusaném jižním hřebenu se proháněli atleti a skialpinisté s týmtéž větrem v zádech. **Ale přesně takové je sportovní zápolení ve velehorách.** Proto se nemůže stát sportem olympijským, avšak alpinijským.

Dobře si vzpomínám jak hrdinní Italové po měsíci marných pokusů všemožných národních expedic prošlápli hlubokým sněhem první cestu k vrcholu Huascaránu. Těsně pod vrcholem vyčerpání opustili bojiště, aby hned za nimi jdoucí Francouzi vrcholu dosáhli. Sláva vítězům, zatracení poraženým; řekl by přívrženec tradičních i novodobých gladiátorských soubojů. Sláva vítězům, čest poraženým; řekl by přívrženec mezinárodního olympijského hnutí. Sláva všem kdo dosáhli vrcholu, čest těm, kdo tak učinili nejrychleji a nejobtížněji; řekne přívrženec alpinijského hnutí, kde nikdo nikdy neprohrává, pokud neztratí život...

Účastník	Čas	Trasa	Družstvo
Milan Šafařík	42:00	South ridge	CAO Děčín
Jiří Chára	47:04	-"-	CAO Děčín
Ilona Škálková	50:42	-"-	CAO Děčín
Tomáš Beneš	57:28	South culoir	Tomtour
Martin Mach	1:02:20	South ridge	HO Řež
Josef Kratochvíl	1:05:00	South culoir	Tomtour
Martin Ťukal	1:07:00	West culoir	Český Alp. Klub
Vladislav Rezek	1:09:00	West ridge	HO Řež
Daniela Krajíčková	1:12:00	-"-	HO Řež
Karel Příbramský	1:15:00	-"-	HO Řež
Jan Čapek	1:20:00	West culoir	Český Alp. Klub
Tereza Šittnerová	1:20:00	-"-	Český Alp. Klub
Václav Holý	1:35:00	-"-	Český Alp. Klub
Jan Šlechta	1:46:00	East rib	Český Alp. Klub
Milan Marhan	1:52:00	West culoir	HO Banka
Ester Jánošiová	1:52:00	-"-	Český Alp. Klub

Jan Červenáček Šlechta, ČAK Praha

Nová hračka

Počátkem března na nás z monitoru vybařil zajímavý e-mail:

„Čau šéfredaktore, kdyby jsi snad neměl čím zaplnit white pages v CAO News, tak mám pro tebe jednu žhavou novinku - dneska jsme si na půl koupili s Pavlem Valáškem novou hračku.. Dobrý vítr Lukáš Chalupecký“.

A s čím že si to budou naši Tepličtí kamarádi hrát? Viz foto...

Takže, jak radí maminka svému synovi letci:

„Létejte pomalu a nízko..“

Foto © 2004 Lukáš Chalupecký, SKAJP Teplice

Vylézt si svých 1400 cest..

Tak na něj věru nemáme..

Petr Špek Slanina (na snímku) vylezl za loňský rok 1400 cest! Toto fantastické číslo znamená vylézt v průměru téměř čtyři cesty denně.

Z nám známých lezců se tomuto výkonu nejvíce přiblížil **Pavel Pavouk Černý**, který za jeden rok dokázal přelézt přes 800 cest. (Ten si ovšem počítá každou cestu jen jednou, i když ji v roce vylezl třeba dvacetkrát.)

Foto © Jan Šimánek

Drákula z El Chorra

Pozoruhodný snímek z El Chorra nám poslal **Pavel Kýsa Bechyně**. K obrázku poznamenal:

„Tam, kde to **Míše Kebiškové** nešlo, tam si pomohla drápký a zoubky...“

A skutečně – zvětšenina odhalila výborné predispozice pro tento styl..

Foto © 2004 archiv Pavla Kýsy Bechyně

Letec Maruška, Belveder, únor 2004

Lezeckou mini exkursi po Labáku pro kamarády z Turnova jsme chtěli zakončit nějakou cestou na Belveder. Šel jsem první a když už jsem byl téměř u nástupu, najednou mi něco strašného přistálo přesně mezi krkem a kletrem. Málem mi to urazilo hlavu. Chvilí jsem nic nechápal a pak zjistil, že za krkem nemám výjimečně opičku, ale Marušku. Jestli z masivu upadla nebo dobrovolně skočila nevíme. Kluci zahlédli jen letící kouli. Trefila se ovšem přesně – kdyby to bylo o kousek víc dopředu, tak jsem tu asi nebyl já (váží bratru 30 kg), a kdyby o

kousek víc dozadu, tak by asi doštěkala ona. Inu Maruška..

A kdyby snad někdo nepoznal, co je Maruška za rasu, tak je to přeci čistokrevný „skoro-shar-pei“...

-jch-

Klárka stoletá?

Jak jsem se doslechl, bude tomu letos sto let, co Klárka ztratila svou nedotknutelnost. Chybí mi bohužel v evidenci výstupů. Možná jsme ji v těch pionýrských letech 1945-49 hledali, ale nenašli, možná jsem na ni prostě zapomněl a nezapsal si ji.

Představuji si ale toho lezce před sto lety, kterak bere ze stodoly 20 metrů pouzduku na utahování slámy na žebříňáku a jde lézt do Labského údolí, možná na počest knížete pána, kterým byl v té době Edmund-Clary-Aldringen. Nebylo v té době horolezectví rozhodně masovým sportem a frekvence lezců ve skalách byla minimální, s dneškem nesrovnatelná. Na Skřini jsme se s bratry Weigelovými zapisovali v září 1949 jako druží! Prvovýstup byl z roku 1921. Bělská jehla v té době byla za 9 let zlezena šestnáctkrát...

Pokládám si ale znovu stále opakovanou otázku:

„Proč vyhledávají lidé nedostupná místa a derou se na ně, často s nasazením vlastního života?“

A myslím, že nejlepší odpověď na ni asi dal **George Leigh Mallory** (na snímku):

„Protože existují...“

A proto přeji všem upřímné „Horám zdar!“

V Děčíně, 10. března 2004, **Václav Kučera**

Moudrá slova Rudolfa Kauschky

Když už Václav Kučera vzpomenu slova Malloryho, připomeňme i moudro pronesené **Rudolfem Kauschkou** (na snímku), který právě před sto lety, v létě 1904 vystoupil v Jizerských horách na Uhlířskou čapku a Kovadlinu:

„Také příroda a hory jsou pouhou cestou k sobě samému – a nemůžeme zvolit cesty ryzejší a vznešenější. Ať o tom chceme mluvit nebo mlčet: s horami je a zůstane spojeno něco nádherného i cosi hrozného.“

Odhalují nešetně, jsou neklamným zrcadlem, před kterým nelze nic zastít, nic zatajit. Dívají se na tebe očima, které dovedou najít tvé poslední a nejskrýtější. Kdo před tímto pohledem hor dokáže rok co rok obstát, kdo po něm touží snad proto, aby mu dal poznat cenu vlastního života, tomu musel požeňnat laskavý osud.

Toto zrcadlo, tento pronikavý pohled je totiž neúprosně krutý.“

Jubilea v měsíci dubnu

Aneb hlášení, kdo kdy oslaví kulaté výročí příchodu na svět.

Nejvýše zvedneme pohár k připitku **Drahušce Makůvce Řihové**. Ať ji v roce dvou pěttek provází jen samé štěstí.

Další událostí tohoto měsíce je také oslava čtvrtých kulatin **Lenky Můni Chárové**, která oslaví navíc se svým synem **Adamem** jeho patnáctiny. Ať jsou pořád veselí a šťastní.

Pětatřicáté výročí oslaví **Daniel Hölzl** a tomu přežeme, aby mu to ještě dlouho lezlo a aby mu ještě dlouho chutnalo pivo.

Veselé třicetiny přežeme **Tomáši Atomovi Stránskému** z Horoklubu Chomutov a veselé dvacetiny pak **Janu Bodlákoví** od nás z CAO Děčín.

Ilona Škálková, CAO Děčín

Jethro Tull v ČR

Do ČR zavítá legendární skupina Jethro Tull v čele se nejvýznamnějším „krysařem“ v historii rockové hudby lanem Andersonem. Skupina vznikla před více než třiceti šesti lety v jihoanglickém městě Lutonu. Jméno skupiny bylo zvoleno náhodně podle zemědělského vynálezce z 18. století.

Jak se vyjádřil Ian Anderson: „.. v té době jsme měnili složení a název kapely skoro každý týden, aby na nás vůbec nějaký divák přišel. S názvem Jethro Tull jsme měli poprvé úspěch, tak jsem u toho zůstal..“. Složení přesto měnila skupina často i nadále, nicméně již od druhého alba provází Andersona vynikající kytarista Martin Barre. Jethro Tull vydali celkem 21 studiových alb a zhruba 10 oficiálních kompilací a živých záznamů. Mimo to vydávají svá sólová alba Ian Anderson a Martin Barre. Hudba JT je originální kombinací folku, rocku, jazzu, rhythm and blues a staroanglické hudby. Jednotlivá alba mají svůj charakteristický zvuk dle převládajícího vlivu. Vzhledem k 11 zlatým, 5 platinovým deskám a více než 60 miliónům prodaných alb má skupina po celém světě mnoho posluchačů.

Koncerty v ČR: 19.5.2004 Praha, 20.5.2004 Brno, 21.5.2004 Polná u Jihlavy.

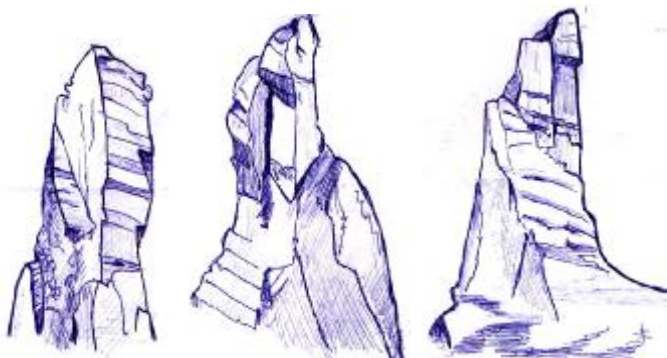
CAO Děčín u toho nebude chybět...

Petr Kučera

Ptačí věže

Stejně, jako se některá mimořádná soudní přelíčení konají pouze s vyloučením médií (fotografů a kameramanů), tak i k utajovaným novým rodicím se oblastem a skalám nemají přístup žádní špióni. Přesto se nám podařilo exkluzivně získat pro CNs skici dvou nových věží ležících kdesi v hlubokých hvozdech pod Bukovou horou.

Na prvním obrázku zleva je **Malá ptačí věž**, na dalších je pohled na **Velkou ptačí věž** ze dvou stran.

Inu, nevypadá to tak marně, co Karle Bělino?!

Illustrations © 2003 by Mushroom

Další číslo mountain ADVENTURE

Jarní vydání časopisu ADVENTURE nadchne především ty, kteří propadli kouzlu skialpinismu. Seznámí vás s taktikou postupu při túře, strategií pohybu v terénu ohroženém lavinami, naučí vás rozumět lavinovým předpovědím a základním pravidlům bezpečnosti atd.

Bez zajímavosti nebudou příspěvky ze světa závodního skialpinismu nebo příběhy borců, kteří dokázali sjet na lyžích himálajské osmitisícovky – Dava Karničara, Vladimíra Smrže či Tepličáka Petra Macholda.

Otvírání studánek

V sobotu 13. března proběhlo tradiční otvírání studánek v Labském údolí. Horolezci z HO Boletice a CAO Děčín postupně vyčistili a upravili studánky pod Viklanem, Josefovou hlavou, Duhovou stěnou, Pražskou stěnou, Vojtěchem a na závěr Krkavčí pramen. Zároveň vyčistili i hlavní pěšinu pod skalami od napadaných větví a stromů.

Krkavčí pramen - zleva Milan Šafařík, David Nehasil, Jan Jéňa Paul a Ivan Náhlík

Foto © 2004 Vladislav Prcek Nehasil

Těšení se na sezónu

Skalák je pro lezení každoročně až do 1. dubna uzavřen. Nyní se dá očekávat příliv natěšených lezců, kteří si přijdou zalézt buďto jen tak pro radost nebo se pokusí o nějaké to Horám zdar anebo si přijdou splnit naplánované výstupy.

Zdenek Nevsad a Petr Vitásek Viták z HO Český ráj se chystají přelézt nádhernou cestu na jednu z dominant Skaláku a sice na Taktovku (*na snímku*). Cesta se jmenuje Šlágr VIII a jejími autory jsou **Stanislav Šilhán** střídavě s **Petrem Hejtmánkem**. Cestu vylezli 24. 8. 1988. Od J se leze spárou předskalí, krátce vzhůru a pak se traverzuje vpravo k hraně (1. kruh). Přes převis k 2. kruhu, středem stěny do římsy a vlevo ke 3. kruhu. Při hraně na balkón ke 4. kruhu Staré cesty a tou se i dolézá na vrchol.

Chata pod Bořněm

Často je to tak, že v záplavě lezeckých dobrodružství jednotlivé příběhy během let splývají a k jejich vybavení je potřeba nějaká ta „pomocná“ vzpomínka nebo zážitek. A stejně tak je pravdou, že každý výstup končí teprve dole (rozuměj v restauraci). Proto mají lezecké hospůdky takové nezastupitelné místo v životě každého horolezce. Mezi ně dlouho patřila, pak zase dlouho ne, Chata pod Bořněm (nebo Bořeni nebo Bořeněm..). Zpráva a hlavně zjištění, že opět **A PŘÍMO SKVĚLE** funguje, tedy musí na každého lezce zapůsobit jako hojivý balzám. Běžte se přesvědčit..

Veliké díky Done Číčo a prosíme – VYDRŽTE!!

Vzpomínka na setkání s **Johnem Harlinem**

Když jsme před pěti lety na Matterhornu marně čekali několik dní na zlepšení počasí v Refugio Carrel, dolezli za námi na chatu dva sympatičtí týpci z Ameriky. Jeden z nich byl tak podobný Harlinovi, že jsme se ho museli zeptat, není-li jeho příbuzný. **Jó**, řekl, **jsem jeho syn...**

Matterhorn, Refugio Carrel, srpen 1999. Zleva: Mark Jenkins, John Harlin III, Petr Zippich Štěpán, Jiří Houba Chára, Zdeněk Vajšharó Vaishar, Jiří Kudrna Kudrnáč a Jan Horáček Horák.

Nám bohužel po pár dnech skončila plánovaná doba na výstup a museli jsme sestoupit. Harlin s přítelem Jenkinsem zůstali a v dalších dnech vrchol zdolali. Oba horolezci píšou do lezeckých časopisů a samozřejmě popsali i svůj výstup na Matterhorn. Když Jirka Kudrnáč požádal o otištění jejich povídání v CNS, Harlin i Jenkins obratem odpověděli, že beze všeho. V příštím čísle si tedy budete mít možnost přečíst, jak se výstup na tenhle krásný kopeček Amíkům líbil.

Jako malý závdavek alespoň to, co nám o sobě a svých plánech napsal John Harlin III (přeložil Jiří Kudrnáč):

Takže několik vět o mé osobě:

Zdravím všechny přátele v ČR! Doufám, že se někdy potkáme ve vysokých horách. Od roku 2002 jsem editorem *American Alpine Journal*. Pokud vytvoříte nějakou novou velkou cestu kdekoli ve světě, napište mi o tom.

Od té doby, co jsme se potkali na Matterhornu v roce 1999, jsem uskutečnil horolezecké expedice na Baffin Island, do Tibetu, Alp, na Aljašku a několik míst v mé malé zemi nazývané Amerika. Mým nejtěžším prvovýstupem je 1200 m vysoká cesta v kolmé stěně v Grand Canonu, ale asi nejlepší výlet byl pokus o výstup na panenský vrchol ve východním Tibetu. Tibet je oblast, kde téměř každý vrchol je panenský. Bohužel nebezpečí lavin nás zastavilo jeden nebo dva dny pod vrcholem.

Tento rok, jak doufám, dokončím novou cestu, kterou jsme zkoušeli loňské léto na italské straně Mt. Blancu a možná pojedou lézt i do Cirque of Unclimables v Kanadě. Pokud to bude možné, rád bych se vrátil do Tibetu a dokončil nevyλεzený kopeček, než to udělá někdo jiný přede mnou.

V roce 2003 jsem navštívil s rodinou poprvé ČR. Počasí nebylo dobré a ani nebyl čas si zalézt. Vaše země je velmi krásná a doufám, že se tam brzo vrátím.

John Harlin (III)
OR 97031, USA

Z došlých SMS, e-mailů a telefonátů

Pozdrav od naší milé **SpinningBarbie..**

Z Ameriky se nám ozvala **Pavla SpinningBarbie Kudrhaltová**:

„Ahoj Jirko! Já vím, trvalo mi to než jsem se ozvala, vid', ale bylo to tu podivné s přístupem na net, tak se ožívám až takhle pozdě po mém odletu...“

Takže alespoň v krátkosti a jen doufám, že to nebude moc velká nuda ;)

Z LA, kam jsem původně doletěla z Čech, jsme se asi za 14 dní přesunuli do Atlanty, kde jsme do teď. Aklimatizace probíhala celkem v pohodě až na to, že jsem byla pořád unavená, jelikož v LA je o 9 hodin méně a v Atlantě o 6 hodin, ale netrvalo to moc dlouho. Jsem tu přesně půl roku a týden, docela mi to uteklo... Bydlíme s dalšíma pár Čechama v baráčku, kde je všude kolem moc krásná příroda. Všude je tu zeleno a teď už i barevno, protože je jaro a mi tu máme o něco tepleji než v ČR. Všechno to kvete a pučí, no nádhera!

Dneska mám zrovna poslední lekci 1. semestru angličtiny. Trvalo to asi 3 měsíce a bylo to moc fajn. Super lidi z různých koutů světa a fajn učitelka, která miluje svou práci a podle toho upadají její hodiny!

Atlanta a okolí je jedna velká placka, takže lézt jezdíme do jiných států kolem. Např. Kentucky, Alabama, Tennessee.. No co ti budu povídat, spíš pak pošlu fotky. Prostě nádhera!

Jinak jsme si tu udržovali fyzickou v hale na umělé stěně. Prvotřídní kvalita a rozloha! Pošlu foto!

Teď jsem se mrkla na hodinky a musím frčet. Jdu ke kadeřnici a pak do školy na závěrečnou párty ;) Ale rozhodně to dopíšu!!!

Měj se moc krásně a pozdravuj!“

Pavla

SKAJP 3 x L v I...

To není matematický vzorec, to je ve zkratce, co čeká v Itálii **Lukáše Chaluppeckého**:

„V pondělí odjízdim na 14 dní do Itálie - Lézt, Lyžovat a Lézat (3 x L) !! Poslední čerstvá zpráva je z pátku (JN alias SRÁČ se vrátil ze Sicílie) - v Roveretu (dole ve městě!!) je prý půl metru čerstvého sněhu!! Už se nemohu dočkat. Takže SEE YOU po návratu a dobrý vítr ;-)“

Lukáš

Líní Němci...

Karel Bělina nám volal po návratu z Itálie:

„S Jörgem Nescheidou a jeho kámoši jsme strávili lezecký týden v oblastech poblíž Verony u Lago di Garda. Dávám přednost Alpám, no aspoň jsme vylezli dost cest. Ale Němci jsou hrozný – pozdě vstávají a všechno jim hrozně dlouho trvá, tak jsem to zabalil dřív a jel domů stopem. Trvalo mi to až do Povrlů 16 hodin...“

Steaky ve Finale Ligure

„Zasílám pozdrav z Itálie z Finale Ligure. Je tu pěkně, 20°C. Vylezeno máme zatím šest cest do 6b. Teď popijme vínko a grilujeme na táboráku steaky. Všechny vás zdravím!“

Pavel Kýsa Bechyně.

VÝROČÍ

DUBEN 2004

- 4.4. Jindřiška Řeháková, CAO Děčín
- 5.4. Daniel Hözl, CAO Děčín
- 5.4. Adam Chára, Děčín
- 5.4. Drahoslava Makůvka Říhová, CAO
- 6.4. Martin Kubš, předseda KHS Děčín
- 10.4. Jan Bodlák, CAO Děčín
- 11.4. Adam Lošťák, CAO Děčín
- 12.4. Vladimír Pitbull Jirkal, CAO Děčín
- 22.4. Tomáš Atom Stránský, Horoklub Ch.
- 22.4. Dita Sadílková, HO Český ráj
- 25.4. Jiří Kudrna Kudrnáč, CAO Děčín
- 26.4. Lenka Můňa Chárová, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme - ať jste tam, kde chcete, děláte to, po čem toužíte a máte vedle sebe někoho, s kým Vám je fajn.

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDAŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 25.4. **Cyklistická časovka na 100 km.** Ani to nezkoušejte s výmluvou, že nemáte nic najeto! Od toho tu právě je tato akce! Až budete odpoledne s kamarády blaženě popíjet pivečko, už to stejně pravda nebude. Info Uher 732 704 808
- 27.4. **Cyklistická časovka do vrchu.** Není nad příjemnou projížďku s kamarády. A že je to TROŠKU do kopce? No právě! Do hospy si to pak povalíme z kopečka šedesátkou.. Info Uher 732 704 808
- POZOR! **Sraz horolezců v Labáku – změna termínu!!** Bude se konat až 11. – 13. června 2004!!
- 21.-23.5. **Sraz horolezců v Jetřichovicích.** Tradiční horolezecký sraz v bivaku v Jetřichkách. Info Hofman 776 277 294
- 28.-30.5. **Bezmezná Mezná.** Hudební festival v těsné blízkosti krásné lezecké oblasti Hřensko. Info na plakátech..

V příštím čísle CAO News

- Dokončení rozhovoru se Zdeňkem Weingartlem
- S dvěma Amíky si vylezeme Matterhorn
- Ještě jednou se vrátíme do El Chorra
- Když zbude čas, tak si zalezeme v Thajsku
- Podíváme se na nové cesty nejen na našem „písečku“
- Nezapomeneme na pravidelné rubriky
- a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 5.5.2004!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Těsně po uzávěrce...

Na snímku vidíte jednoho radostného člena klanu C.A.O. Právě se chystá vypálit slavnostní salvu. A důvod? V pátek 19. března 2004 se mu narodil syn Ondřej.

GRATULUJEME!!

(Ale příště raději koukej kam střílíš. Vzpomeň si, jak ti turisté křičeli..)

Foto © Zbyněk Homola

PAMATUJ!

Kdo nečte CAO News, ten jakoby nebyl :o)

Hodně sluníčka, hodně lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

PŘÍŠTÍ SCHŮZKA JE PLÁNOVÁNA NA STŘEDU 5. KVĚTNA 2004 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI U KRČILŮ V DĚČÍNĚ LETNĚ.

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ...

TAKŽE NEVÁHEJTE A PŘIJĚTE.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!